

Aar have arbejdet i et Maskinværksted, i hvilket der forfærdiges Dampkedler. Det har vist sig, at Tilgangen af Personer, der ere i Stand til at underkaste sig denne Prøve, har været forholdsvis ringe, fordi alle de udelukkes, som ikke selvstændig have passet en Dampkedel, selv om de under andres Tilsyn eller under andres Vejledning have deltaget i Pasningen af meget store Dampkedelanlæg, hvorved de kunne antages i Virkeligheden at have faaet betydelig mere Kundskab om disse Forhold end den ofte har, der alene har passet en Dampkedel. Det foreslaas derfor, at der tilføjes den nugældende Lov den Ændring, at ogsaa de Personer, der i mindst 2 Aar ulastelig have deltaget i Pasningen af Kedler eller Kedelanlæg, kunne komme til at underkaste sig Prøven som Kedelpasser. Nu vil det jo altid være vanskeligt at sige, og navnlig ganske umuligt at fæstne i Bestemmelser i en Lov, i hvilket Omfang den enkelte Person skal have deltaget i Pasningen af et saadant Kedelanlæg. Derfor er det foreslaaet, at det i det enkelte Tilfælde skulde overlades til Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet at afgøre, om den Virksomhed, som den paagældende i de 2 Aar har udøvet, er af en saadan Natur, at han kan antages at have de Forudsætninger, der betinge at kunne indstille sig til denne Prøve. — Det har vist sig i Aarenes Løb, at det i mange Tilfælde er faldet de paagældende, der indstillede sig til Prøven, noget ubekvemt at skulle udrede det foreskrevne Gebyr af 5 Kr., og det er derfor foreslaaet ophævet.

Endelig skal jeg have den Ære at forelægge Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Tvangsauktionslovens § 47, 1ste Stykke. I Tvangsauktionslovens § 47, 1ste Stykke, bestemmes det, at en Underpanthaver i fast Ejendom eller dermed som Tilbehør pantsat Løsøre skal være berettiget til, inden 1 Maaned efter Konkursens Begyndelse . . . at erklære, at han alene vil holde sig til sit Pant og frafalde Fordring paa Boet i øvrigt. Dengang, da Konkursloven udkom, var dette en Bestemmelse, som meget vel kunde anvendes. Thi Forholdet var da det, at Konkursen, naar Fallenten selv indgav Begæring derom, regnedes fra den Tid, da han havde indgivet Begæringen, medens den, naar en Kreditor indgav denne, først regnedes fra den Tid, da Skifteretten tog Bestemmelse om; at Konkursen skulde indtræde. Imidlertid har Loven af 15. April 1887 § 2 bestemt, at Konkursen i alle Tilfælde anses for begyndt i det Øjeblik, da

Begæring om den er indgivet. Men deraf følger atter, at det kan ske, at den Frist, der ved Auktionsloven er givet Panthaveren, bliver illusorisk eller i alt Fald ganske kort. Hvis der nemlig om den indgivne Konkursbegæring opstaar Procedure, kan det hælde, at denne trækker saa længe ud, at der gaar over en Maaned, efter at Begæringen er indgivet, inden Konkursen bliver dekretet, og i saa Fald er jo allerede i det Øjeblik, Konkursen bliver dekretet, den Frist, inden hvilken Panthaveren skulde fremsætte sine Krav, udløbet. Og selv om det ikke varer 1 Maaned eller derover, inden Sagen bliver afgjort, kan det dog være saa længe, at den Frist, som Auktionsloven tilsigter at indrømme Panthaveren, bliver meget ringe og næsten for intet at regne. Det foreslaas derfor i dette Lovforslag, at den paagældende Bestemmelse i Auktionsloven forandres derhen, at Maanedfristene regnes fra den Dag, da Konkursen i Virkeligheden er dekretet. Disse 4 Lovforslag skal jeg have den Ære at anbefale til det høje Landsting.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Jeg giver dernæst Ordet til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), for at han kan indbringe det af ham anmeldte Lovforslag.

Forslagsstilleren (P. G. C. Jensen): Jeg tillader mig for 3die Gang at forelægge det høje Ting Forslag til Lov om Adgang til Erhvervelse af Mortifikationsdom paa Servitutter m. m. Det vil være i Tingets Erindring, at det i Fjor lykkedes at komme til Enighed med den højtærede Justitsminister angaaende det tidligere døde Punkt i Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om Adgangen til Appel af de Underrettsdomme, der maatte blive afsagte i disse Mortifikationsager. Derefter troede og haabede vi her i Landstinget, at Sagen vilde gaa let igennem i Folketinget, hvor man da ogsaa tiltraadte Forslaget paa dette Punkt, men samtidig foretog Ændringer paa andre Punkter, om hvilke begge Ting tidligere havde været enige. I den saaledes ændrede Skikkelse sendte man saa Lovforslaget tilbage hertil. Landstinget tog meget velvillig mod, hvad der var fremkommet, vedtog den ene af de foreslaaede Ændringer og gik i Principet ind paa ogsaa at vedtage den anden, idet man dog forandrede Ordlyden og Indholdet noget. Da Sagen derefter gik tilbage til